

Pytanie prejudycjalne

Czy, biorąc pod uwagę zasadę skuteczności prawa Unii Europejskiej, dyrektywę Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania egzekucyjnego sąd wykonawczy jest zobowiązany z urzędu odmówić egzekucji ze względu na nieuczciwy warunek zawarty w akcie notarialnym stanowiącym podstawę do bezpośredniego wszczęcia egzekucji (tytuł wykonawczy), w przypadku takim jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, w którym przepis proceduralny państwa członkowskiego nie przyznaje sądowi wykonawczemu możliwości wstrzymania lub zawieszenia egzekucji (na wniosek dłużnika lub z urzędu) do chwili ostatecznego orzeczenia co do istoty w przedmiocie nieuczciwego charakteru warunku, wydanego w wyniku postępowania rozpoznawczego wszczętego przez dłużnika jako konsumenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-468/16, Verein Deutsche Sprache e.V. / Komisja Europejska, wniesione w dniu 4 lipca 2018 r.

(Sprawa C-440/18 P)

(2018/C 294/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Verein Deutsche Sprache e.V. (przedstawiciel: W. Ehrhardt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-468/16 oraz stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego w imieniu Komisji zgodnie z art. 4 przepisów wykonawczych do rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z dnia 10 czerwca 2016 r.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

Wadliwe przeprowadzenie procesu przez Sąd:

Wnoszący odwołanie uważa za wadliwe, że Sąd nie wykorzystał jej instrumentów wyjaśniających, jakie wynikają z art. 24 statutu i art. 88 i 89 regulaminu postępowania. Powinien był także zbadać stan faktyczny przedstawiony przez Komisję w sposób bardziej pogłębiony niezależnie od wniosku dowodowego skarżącego. Dostateczne podstawy ku temu stanowią bowiem sprzeczności wynikające z przedstawienia stanu faktycznego Komisji.

Błędne rozpoznanie wniosku dowodowego z dnia 20 lutego 2017 r.

Wnoszący odwołanie jest zdania, że Sąd błędnie nie zbadał bardziej szczegółowo przedstawionym jako dowód pisma sporządzonego przez pracownika naukowego uniwersytetu, które zawierało wiedzę poufną, pomimo wyraźnego dopuszczenia tego dowodu.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi odmowę wysłuchania zeznań rzecznika prasowego Komisji, pomimo faktu, że z powyższego dokumentu wynikały wystarczające powody do wysłuchania.

Niezastosowanie domniemania zgodności z prawem

Wnoszący stoi na stanowisku, że wbrew ustaleniom Sądu wypracowanego przez Trybunał Sprawiedliwości domniemania zgodności z prawem nie stosuje w odniesieniu do argumentu Instytucji Unii, który – jeśli tak jest – należałoby zakwalifikować jako nieprzestrzeżenie zasad dobrej administracji.

Orzecznictwo przytoczone przez Sąd w przedmiocie zastosowania domniemania zgodności z prawem dotyczy innych sytuacji i nie może zatem zostać przeniesione w odniesieniu do sprawy rozpoznawanej w niniejszym wypadku.

Pominięcie przytoczonych poszlak na istnienie dokumentów

Wnoszący odwołanie ponownie zaprzecza stwierdzeniu Sądu, że nie dostarczył rozstrzygających dowodów na istnienie innych dokumentów.

Błędne niezbadanie argumentu wnoszącego odwołanie w odniesieniu do obowiązku przejrzystości

Wnoszący odwołanie zauważa, że Sąd wychodzi z błędnego założenia co do zgodnego z prawem twierdzenia Komisji dotyczącego istnienia dalszych dokumentów i stąd błędnie pomija argument wnoszącej odwołanie dotyczący zasady przejrzystości.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-443/18)

(2018/C 294/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Eggers, D. Bianchi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że

- nie zapewniając, na terenie obszaru ograniczania rozprzestrzeniania, natychmiastowego usunięcia przynajmniej wszystkich roślin zakażonych *Xylella fastidiosa*, jeżeli znajdują się w strefie zakażonej w odległości 20 km od granicy tej strefy zakażonej z pozostałą częścią terytorium Unii, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 7 ust. 2 lit. c) decyzji wykonawczej (UE) 2015/789 ⁽¹⁾;
- nie zapewniając, również na terenie obszaru ograniczania rozprzestrzeniania, monitorowania obecności *Xylella fastidiosa* poprzez coroczne badania prowadzone w odpowiednich okresach, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6 ust. 7 decyzji wykonawczej (UE) 2015/789;
- nie interweniując ponadto stale natychmiast, aby uniknąć rozprzestrzeniania się *Xylella fastidiosa*, przez kolejne naruszenia określonych obowiązków, o których mowa w decyzji (UE) 2015/789, dotyczących stref zakażonych, co umożliwiło późniejsze rozprzestrzenianie się choroby, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6 ust. 2, 7 i 9 oraz art. 7 ust. 2 lit. c) i art. 7 ust. 7 decyzji wykonawczej (UE) 2015/789, zobowiązaniom, o których mowa w art. 16 ust. 1 dyrektywy 2000/29/WE ⁽²⁾ i obowiązkowi lojalnej współpracy wyrażonemu w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej;

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.